

**ПЪТУВАЩАТА КНИЖАРНИЦА
НА АРИЯ**

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title

Aria's Travelling Bookshop © Rebecca Raisin 2020

- © Надя Златкова, *превод от английски*
- © Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*
- © Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3520-2

РЕБЕКА РЕЙЗИН

Пътувашката
книжарница на Ария

Превод от английски
Надя Златкова

 ciela

*Тази книга е за теб, Джакс.
Ти си моето слънце.*

ПРОЛОГ

Глобусът се върти пред нас и страните преминават в неясни очертания пред очите ни. Роузи трябва само да го спре с пръст, но знам, че няма да го направи. Няма да вземе толкова важно решение, оставяйки се на нещо така лекомислено като съдбата.

– Хайде, Роузи, какво чакаш? – не мога да не я предизвикам аз.

Тя отвърща наситено сините си очи.

– Знаеш ли, просто... струва ми се прекалено рисковано. Ами ако го спра на Антарктида или нещо такова?

– Антарктида със сигурност има нужда от временна книжарница толкова, колкото и всяко друго място – засмивам се аз. – А няма ли да се влюбят в ръчно направените ти блендове чай, които ще стоплят премръзналите им сърца! – добавям аз. Огромното удоволствие да живеем в кемпери е, защото имаме свободата да отидем където поискаме. Но Антарктида може да е малко прекалено далече...

Преди да успее да кажа още нещо, Роузи се втурва към дъното на вана.

– Почакай! – казва тя и ми се усмихва, обърнала глава назад, а аз разбирам, че през цялото време е имала план за следващия етап. Мога да заложа последните си пари на това, че има подробно разписание за следващото ни пътуване с нашите кемпери магазини. Истината е, че се

доверявам на Роузи да ни поведе по правилния път. Тя е разумната, докато аз съм прекалено непредсказуема, за да взимам правилните решения за живота. Аз със сигурност щях да се доверя на глобуса, и то вероятно след прекалено много вино.

– Та-раа! – възкликва тя и изскача иззад розовата завеса, която отделя спалнята от дневната.

Аз поклащам глава и се размивам. Върху безупречната бяло-руса коса на Роузи стои пухкава синя барета. Сигурна съм, че има и същия шал, а също и разговорник, скрити някъде.

– Във Франция ли отиваме?

– *Oui, oui!* – Тя измъква втора барета иззад гърба си и ми я подхвърля. – Наречи ме побъркана, но имам чувството, че там ще се случат хубави неща. Това е една толкова романтична страна. Представям си как любовта *разцъфтява* там.

– И това е причината да избереш Франция? – извъртам очи аз. – Мислиш, че ще се влюбя в някой мрачен французин?

Тя свива рамене.

– Направих малко проучване...

– Интересно. – Когато Роузи каже, че е *направила малко проучване*, значи, че няма да мога да се измъкна от каквато и побъркана идея да ѝ е хрумнала без борба.

– ... и тези мрачни французи, за които говориш, обожават литературата!

Чакам по-подробно обяснение, като например, че бизнесът ни ще процъфти, но нищо такова не идва.

– Това ли е всичко? Понеже някакви французи обичат да четат, ти смяташ, че там ще е страхотно място да прекараме една година като „Живеещи във ванове“? Ця-

лото ти решение се основава на това? – Малко е необичайно дори и за Роузи.

– Като го казваш така, звучи нелепо! – Страните ѝ пламват. – Но те не просто обичат да четат, това е в кръвта им, точно както и при теб! Французите живеят и дишат думите и се възхищават на креативността. Също така има магазини за сирена, а кой не ги обича?

Аз повдигам вежда.

– Аз харесвам магазини за сирена. И сладкарници.

– Особено сладкарници. Добре, значи ще го направим? Ще напуснем фестивалната верига и всичко, което познаваме, и ще опитаме късмета си във Франция...?

– Какво имаме да губим? – отговарям аз. – Ако не се получи, ще се върнем у дома...

Но няма начин да се влюбя, освен ако не става въпрос за френски обяд с три ястия. За това мога да отворя сърцето си.

ПЪРВА ГЛАВА

Садък, Лондон

В мътните сенки на уютна кръчма в Лондон моите пийнали приятели номади и аз сме се наблъскали един до друг, без да обръщаме внимание на шума, топлината на телата и на никого освен на нас самите. Оформици сме затворен кръг и смехът ни се смесва със сълзите. Макс запява „Калифорния дриминг“ и всички се включваме, пеейки една от любимите ни песни от изминалата година, тази, която пеехме, сгущени около огъня, докато някой свиреше на китара, а ние седяхме под меката светлина на луната. Сега се хващаме за ръце и се залюляваме, без да се притесняваме от това колко глупаво изглеждаме.

Това съзвездие от прекрасни и буйни номади планира да се разпръсне по света като множество топчета за игра и въпреки най-добрите ни намерения вероятността да се срещнем отново е много малка. От предишен опит знам, че някои ще се уморят от живота във вановете и ще се върнат към работата от девет до пет. Други ще се влюбят в човек или място и ще създадат дом някъде. Други ще продължат из различни краища на земята в търсене на онова изплъзващо се нещо, което не могат с точност

да определят. Сбогуването винаги е трудно, но в днешното има някаква по-дълбока безвъзвратност. Всичко, което ни беше скъпо, докато пътувахме по една и съща фестивална верига, се разпада.

Може би имам това чувство, защото ще отида с моя ван „Малката книжарница на щастливия край“ във Франция на епично приключение заедно с най-добрата ми приятелка – Роузи, с нейния ван кафене и Макс, приятеля на Роузи, с неговото кафене „Здравословна, био и чиста храна“. Още няколко от номадите проявиха интерес към това пътуване и може да се присъединят към нас, но само времето ще покаже.

Ние сме непостоянни хора.

Е, всъщност всички с изключение на Роузи. Тя вече се опитва да състави маршрут, да определи дати и места, прави списъци, които покриват всякакви възможности, но тя си е такава, въпреки че знае, че на практика е невъзможно да се прави разписание за живота във ван. Както и да е, това е навик, от който ѝ е трудно да се отърве. Обожавам ексцентричността на Роузи, но тя бавно се учи на изкуството да се отказваш от нещата, които те дърпат назад.

Освен това не можеш истински да планираш, когато си номад. Вановете се развалят, фестивали се отлагат заради лошо време или невявяване на знаменитости, парите свършват, има толкова много променливи в ежедневието живот.

Сега сбирката ни става сълзлива, докато пускаме ръцете си и допълваме чашите си. Обещания, които няма да бъдат спазени, се завихрят във въздуха над нас като бляскава следа на бенгалски огън, угасен, преди да е написана думата. Аз се усмихвам тъжно и ми се иска не-

щата да не трябваше да свършват, въпреки че знам, че свършват.

Това е пътуването.

Намирам тихо местенце и отпивам от виното си, броейки наум колко чаши съм изпила (прекалено много), преди да осъзная, че мрачните сбогувания са толкова добро оправдание за неприятен махмурлук, колкото каквото и да било друго.

Роузи, с порозовели от питиетата страни, се приближава към мен и се плъосва на седалката с дълга въздишка.

– Не мислех, че ще е толкова трудно – казва тя и обляга глава на рамото ми, а бяло-русата ѝ коса пада надолу на ленти.

Аз накланям глава и я облягам на нейната.

– Знам. – Издишвам шумно. – Заклевам се, че с всяка година става все по-трудно.

Чувствайки се в безопасност в малкия ни номадски балон, всички в нашата група бяха споделяли миналото си и тайните си един с друг. Смеехме се толкова силно, че коремите ни заболяваха, и се карахме за дребни неща, които в момента ни изглеждаха важни. И почти толкова бързо, колкото едно щракане с пръсти, всичко свършва и всеки тръгва по пътя си.

Роузи мълчи, докато си играе с мънистата на гривната си, като я върти в кръг отново и отново. Сбогуването е по-трудно за нея, защото това е първата ѝ година като номад.

– Предполагам, че когато остареем и косите ни посивеят и когато погледнем назад, ще имаме всички тези невероятни спомени за хора, които са се появили в живота ни и са го променили по невероятен начин, а след това отново са си отишли.

– Много ми харесва тази мисъл. – Представям си възрастните Роузи и Макс на някоя ветровита веранда с ароматен домашен чай, все още влюбени един в друг. И след това си представям себе си с посребрени коси. Шофирам по безкрайни пътища, сама. Но пак ще имам книгите си, нали? Щастливи романтични истории, които запълват дните ми и вдъхновяват мечти, както и приятели от книгите, които да ме подкрепят...

Но когато оглеждам стаята и виждам влюбените двойки, влюбени неизмислени влюбени двойки, аз усещам болка от самотата, въпреки че съм заобиколена от хора, които ме обичат.

Едно бутане с лакът в ребрата от Роузи ме изтръгва от мислите ми и ме връща в настоящия момент.

– Какво? – питам аз.

Погледът ѝ е прикован в застанал на бара мъж – дори и от това разстояние разпознавам широките му рамене и начина, по който стои, пхнал ръце дълбоко в джобовете си. Той изглежда замислен, докато чака търпеливо, сякаш наполовина е някъде другаде, изгубен в мислите си.

– Това е *Джонатан*! – казва тя прекалено високо. Аз притискам ръка върху устата ѝ, без да обръщам внимание на това, че сигурно размазвам червилото ѝ. Усещам как смехът ѝ преминава през дланта ми.

– Ще замълчиш ли! Не искаме да привличаме вниманието му. – Сърцето ми бие лудо, докато се опитвам да разбера как от всички възможни места той се е озовал тук. И то точно в този момент.

Роузи се отскубва от мен, а червилото ѝ е съвсем леко размазано.

– Защо да не искаме да привличаме вниманието му? Няма ли поне да му кажем здрасти? – Веждите ѝ се сви-

ват и се приближават една към друга. Роузи вижда всичко само в черно и бяло, за нея няма сива зона.

Докато се чудя как да ѝ обясня, аз отново се обръщам в неговата посока и поглеждам тайно към човека, който се бе промъквал в мислите ми прекалено често, откакто се запознахме. Тъмната му коса е по-дълга и се къдри на тила му. Той е прекрасен дори и в профил. В устните му има нещо чувствено и преди да се изгубя в тези предателски мисли, аз разтърсвам глава и ги прогонвам. Фактът, че го виждам след толкова време, ме шокира, това е всичко. Премествам се малко настрани в опит да се скрия зад Роузи, която дразнещо се премества по-далече.

Двамата с Джонатан се запознахме на един музикален фестивал миналата година и той прояви безкраен интерес към начина, по който живеем, пътувайки. Беше много лесно да се разговаря с него, почти бяхме като отдавна загубили се приятели, които се срещат отново. Той *слушаше*, когато говорех, сякаш претегляше всяка дума, която излизаше от устата ми. За първи път от смъртта на съпруга ми бях усетила една съвсем миниатюрна искрица в сърцето си, но аз скоро я потуших. И с пълно право. Бях дала обещание и щях да го спазя.

Обаче това, че видях Джонатан, върху когото лампата светеше така, сякаш насочваше към действие, ме извади от равновесие. Добре че бях седнала.

– Е? – настоява Роузи.

– Какво „е“? Няма да му кажем и една дума, Роузи! Ще се скрием в ъгъла и ще се надяваме да си тръгне. – Отпивам от питието си и се преструвам на напълно незаинтересована.

– Защо? – Объркване замъглява ясно сините ѝ очи. – Признай си, че той накара пулса ти да препуска, корсажа ти да се разкъса, а пазвата ти...

Кой изобщо използва думата „пазва“ в наше време?! Аз поклащам глава към нея заради шегата ѝ с любовта ми към романтичните истории и клишетата, с които невярващите в тях ги описват.

– Пазвата ми... какво?

– Ъм... да подскочи? – отговаря тя, търсейки правилната дума, без да успее да я намери.

– Ти чуваш ли се? Накарал пазвата ми да *подскочи*? Честно, Роузи, откъде ти идват такива думи? – разсъждавам аз въпреки всичко.

Тя започва да се кикоти, а след това лицето ѝ светва, сякаш всичко ѝ се изяснява.

– Кара пазвата ти да се *надигне развълнувано*! Това е изразът, нали?

– Ако пазвата ми наистина се надигаше, Роузи, щях да потърся медицинска помощ, за бога! – Скривам се зад ръцете си, сигурна, че е привлякла вниманието на целия бар, а не само на сексапилния Джонатан. Нашата Роузи няма точно същия филтър, който имаме всички останали, така че вече трябваше да съм свикнала с това. Но, боже мой. Надничам между пръстите си и, разбира се, целият Лондон се е втренчил в нас, но по някакъв начин Джонатан все още гледа на другата страна. Човек трябва да е доволен и на малките неща и така нататък.

– Имаш късмет, че той не те чу, Роузи!

– О, моля ти се, Ария – сръгва ме с лакът тя. – Можеш поне да кажеш здрасти на човека! Не предлагам да се омъжиш за него!

Поклащам глава, не. Не мога да имам доверие на себе си. В Джонатан има нещо безкрайно привлекателно и аз не съм усещала такава искра с никой друг освен с Ти Джей, и това е толкова чуждо за мен чувство и знам, че трябва да бягам от него.

Внезапно той се обръща и погледите ни се срещат; за миг времето спира. Задържам погледа му прекалено дълго – какво правя!

– Трябва да отида... до тоалетната! – казвам на Роузи, скачам и избягвам. Тя веднага тръгва след мен.

– Чакай, той идва към нас – изрича задъхано тя зад мен. – Ще ме убиеш! – Роузи не е добра в тичането.

Разбира се, има невъзможно дълга опашка, така че ние заставаме на края ѝ, след като единственото, което искам, е да се втурна в някоя кабинка и да се скрия зад вратата завинаги.

– Преди си казвала, че го харесваш, така че защо да не го поздравим? – Тя се втренчва в мен, сякаш съм загубила проклетия си ум.

– Не съм казвала такова нещо!

– Казвала си!

– Не съм!

– Си!

– Не!

Тя прочиства шумно гърлото си.

– Изобщо нямаш нужда от тоалетната, нали?

Аз поклащам разкаяно глава.

– Хайде – въздиша тя. – Нека поне не забравяме добрите си маниери и да му кажем „здрости“, ако дойде при нас, става ли? Може изобщо да не ни е познал.

Преструвам се, че съм ядосана.

– Този път сдържай гласа си до тих рев, Роузи, става ли?

– Никога досега не съм те виждала така разпиляна – спира ме тя.

– Разпиляна ли?

– Заклевам се, че дори и оттук чувам как блъска сърцето ти.

Притеснена ли съм? И ако е така, защо? Вярно е, че двамата с Джонатан прекарахме почти двадесет и четири часа заедно и времето просто отлетя – можехме да продължим да говорим седмици наред и да не останем без теми за разговор. Но като се замисля, разговорът беше само за книги и за това да си номад, нищо лично. Така че всъщност не го познавам, нали? И като една от „Живеещите във ванове“ не съм ли се сближавала така с милиони хора? Това е просто част от ежедневието – защо тогава се държа по този начин?

Време е да си събера ума.

– Добре. Нека само се престорим, че не сме го видели, и да се правим на изненадани, ако дойде при нас, съгласна ли си?

– Добър план – размива се тя.

Връщаме се в ъгъла и аз не мога да не погледна тайно към бара. Той не е там. Въпреки условията, които бях поставила, сърцето ми се свива. Оглеждам кръчмата, но той не се вижда никъде. Изплашила съм го, като избягах.

– Изчезнал е просто така – казва Роузи с тъга в гласа.

Дали изгубих единствения си шанс...?